

PRÁVNÍ ASPEKTY OCHRANY ZVÍŘAT PŘI ZAPEČETĚNÍ BYTU

ILONA JANČÁŘOVÁ

Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Česká republika

Abstract in original language

Novelou. zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání z roku 2008 bylo do tohoto právního předpisu začleněno ustanovení § 25 odst. 6. Podle tohoto ustanovení je orgán nebo jiná osoba, která provádí zapečetění bytu nebo jiného prostoru, či jiné opatření, v jehož důsledku nebude do bytu nebo jiného prostoru dočasně nikdo vcházet, povinna se ujistit, že v bytě nebo jiném prostoru nezůstane živé zvíře, které by mohlo být týráno v důsledku omezení jeho výživy a napájení. V aplikační praxi je s tímto ustanovením spojena řada nejasností, jejichž důsledkem je neochota státu hradit obecním úřadům vynaložené náklady. Tento příspěvek je zaměřen na rozbor praktických situací s cílem zjistit, zda odmítání náhrady nákladů je v daných případech opodstatněné, a zamyslet se nad tím, jak usnadnit aplikaci předmětného ustanovení.

Key words in original language

Právo životního prostředí, ochrana zvířat proti týrání

Abstract

A new provision of § 25.6 was introduced in the 2008 amendment of the Act No. 246/1992 Coll. on the protection of animals against cruelty. It is dealing with the duties of authorized persons in cases requiring sealing of the apartment to insure that there will be no animal left in it without the access to water and food. In practice, the problems occurred related to the compensation of the costs incurred for the care about the animal. It resulted in the reluctance of the state to pay the compensation to municipalities that are obligated to ensure the care about the animal in these cases. The contribution is focused on the analysis of different situations with the aim to find a person responsible for bearing the costs in each case.

Key words

Protection of animals against cruelty, environmental law

ÚVOD

Novelou¹ zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání bylo do tohoto právního předpisu začleněno ustanovení § 25 odst. 6 (dále jen zákon). Podle tohoto ustanovení je orgán nebo jiná osoba, která provádí zapečetění bytu nebo jiného prostoru, či jiné opatření, v jehož důsledku nebude do bytu nebo jiného prostoru dočasně nikdo vcházet, povinna se ujistit, že v bytě nebo jiném prostoru nezůstane živé zvíře, které by mohlo být týráno v důsledku omezení jeho výživy a napájení. Pokud zjistí, že takové ohrožení existuje, neprodleně to oznámí příslušnému obecnímu úřadu nebo úřadu městské části. Tento úřad bezodkladně zajistí zvířeti potřebnou péči, popřípadě je za tímto účelem umístí do náhradní péče; účelně vynaložené náklady spojené s touto péčí hradí stát. Vlastník zvířete je povinen nahradit státu náklady, které byly vynaloženy na úhradu nákladů spojených se zajištěním náhradní péče o zvíře. V aplikační praxi je s tímto ustanovením spojena řada nejasností, jejichž důsledkem je neochota státu hradit obecním úřadům vynaložené náklady. Tento příspěvek je zaměřen na rozbor praktických situací s cílem zjistit, zda odmítání náhrady nákladů je v daných případech opodstatněné, a zamyslet se nad tím, jak usnadnit aplikaci předmětného ustanovení.

I.

K uzavření a zapečetění bytu dochází v souvislosti s nejrůznějšími životními situacemi, zpravidla když je uživatel bytu odvezen do zdravotnického zařízení, je-li vzat do vazby nebo je neznámý a také v případech, kdy uživatel bytu zemřel. Pokud se tato osoba starala o nějaké zvíře, je nezbytné před uzavřením bytu či jiného prostoru takové zvíře odebrat a najít subjekt, který o něj po dobu nepřítomnosti jeho chovatele bude pečovat, pokud tuto péči nezajistil již chovatel či majitel zvířete sám. Zajištění náhradní péče je povinností obecního úřadu.

V Brně tuto agendu vykonává odbor životního prostředí Magistrátu města Brna v rámci přenesené působnosti, jak vyplývá z ustanovení § 29b předmětného zákona. Činnost v podobě zajištění náhradní péče o zvíře je vymezena ve Statutu města Brna v části životní prostředí - čl. 21 bod 2, písm. g) a její realizace si vyžaduje spolupráci s Městskou policií, Útulkem pro opuštěná zvířata a krajskou veterinární správou, případně i s odbornými chovateli. Ve věci úhrady nákladů spojených se zajištěním péče o zvíře podle § 25 odst. 6 je do celého procesu zapojen stát prostřednictvím Ministerstva

---

¹ Zákon č. 312/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů

zemědělství (MZe). MZe vydalo Metodiku postupu při úhradě nákladů, obsahující vzory žádostí a příloh.²

Subjektem, který zajišťuje náhradní péči, je nejčastěji Útulek pro opuštěná zvířata, jenž zpracuje žádost o náhradu nákladů a k ní připojí přílohy:

- popis okolností vedoucích k zapečetění bytu nebo prostoru a údaje o majiteli zvířete (pokud jsou známy),
- předávací protokol sepsaný zástupci subjektu provádějícího zapečetění a zástupce subjektu přebírajícího zvíře do náhradní péče,
- podrobný rozpis účelně vynaložených nákladů na náhradní péči.

Tyto žádosti předkládá útulek Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí a ten je pak zasílá na MZe.

Pokud náhradní péči nezajistí příslušný obecní úřad sám například prostřednictvím umístění zvířete do obecního útulku, může být náhradní péče zajištěna smluvně s jinou osobou, což může být například zoologická zahrada v případě exotických druhů zvířat, případně i soused či jiné osoby, jež může přednostně zajistit i sám vlastník.

Zákon nestanoví, jak dlouho by měla péče o zvíře trvat, a proto náklady mnohdy mohou dosáhnout i výše několika tisíc korun. V souladu s Metodikou MZe ze dne 13.5.2010 č.j.4026/2010-10000 potřebnou náhradní péči zajišťuje na vlastní náklady příslušný obecní úřad. Tomuto úřadu pak náleží náhrada účelně vynaložených nákladů. Žádost o úhradu těchto nákladů se podává na MZe, odbor živočišných komodit. MZe žádost posoudí a v případě potřeby si vyžádá doplnění potřebných podkladů. V praxi tyto požadavky jsou mnohdy jen obtížně realizovatelné. Potom odbor živočišných komodit na základě žádosti vypracuje sdělení, zda budou náklady požadované obecním úřadem uznány a v jaké výši. Toto sdělení se zasílá na vědomí i odboru ekonomiky a financování MZe, jenž zajišťuje úhradu částky uznané ve sdělení. Tento odbor zároveň zašle vlastníkovvi zvířete výzvu k náhradě nákladů, které byly vynaloženy ministerstvem. Pokud vlastník tyto náklady státu nenahradí ve lhůtě stanovené ve výzvě, veškeré podklady jsou postoupeny legislativnímu a právnímu odboru. Ten zašle vlastníkovvi zvířete pokus o smír. Pokud vlastník na pokus o smír nepřistoupí, podá MZe občanskoprávní žalobu na vlastníka zvířete.³

---

² http://eagri.cz/public/web/file/55202/Met_uzavrena_zv.pdf (2.11.2011)

³ Viz Metodika postupu při úhradě nákladů ze dne 13.5.2010, dostupné na <http://eagri.cz/public/eagri/ochrana-zvirat/obce-nahrady-vyhlasiky-za-uzavrena-zvirata/nahrady-za-uzavrena-zvirata.html> (4.5.2011).

Vzhledem k tomu, že se jedná o složitý a ne vždy úspěšný proces, jak se domoci vynaložených nákladů ze strany státu, MZe má snahu co nejvíce omezit vyplácení náhrad požadovaných ze strany obecních úřadů. V souvislosti s realizací předmětného ustanovení tak v praxi dochází k častým výkladovým problémům v návaznosti na situace, k nimž nejčastěji dochází. V tomto příspěvku bude pozornost věnována následujícím situacím:

- 1) Vlastník a zároveň chovatel zvířete zemřel a zvíře zůstalo v bytě po jeho smrti.
- 2) Zvíře bylo zanecháno v bytě jeho chovatelem po té, co se odstěhoval.
- 3) Po převozu užívatelky bytu do nemocnice v něm byly zanechány kočky, které sice krmila, ale které byly toulavé či opuštěné a volně k ní přicházely a odcházely.

ad 1) Vlastník, který je chovatelem, zemřel a zanechal v bytě psa domácího.

V tomto případě se jedná o klasickou situaci, kdy při zapečetění bytu se v něm nachází živé zvíře. Osoba provádějící zapečetění bytu oznámí tuto skutečnost příslušnému obecnímu úřadu, resp. úřadu městské části. Ten je povinen zajistit zvířeti potřebnou péči, popřípadě je za tímto účelem umístí do náhradní péče, což se obvykle realizuje jeho umístěním do útulku pro opuštěná zvířata.

V daném případě se pes stává předmětem dědictví a jeho vlastníkem se smrtí zůstavitele stává dědic. Pokud dědictví neodmítne - a v souladu s ustanovením § 466 Občanského zákoníku nemůže odmítnout dědictví jen zčásti, nabývá dědic vlastnické právo ke zvířeti zůstavitele.

Z materiálu "Informace k postupu při zajištění péče o zvíře podle § 25 odst. 6 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění zákona č. 312/2008 Sb."⁴ vyplynulo, že "Postup podle § 25 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání není v případě úmrtí chovatele, který je vlastníkem zvířete, ve většině případů na místě. Postup podle zákona na ochranu zvířat proti týrání by neměl nahrazovat postup, který plyne z předpisů, které se speciálně zabývají problematikou úmrtí. Samotné úmrtí vlastníka (chovatele) zvířete není důvodem pro postup podle § 25 odst. 6 zákona." V souladu s metodickým pokynem MZe doporučuje obecnímu úřadu se obrátit na soudního komisaře a zjistit, kdo jsou dědicové zůstavitele, a vůči nim by měla směřovat pohledávka za úhradou nákladů spojených se zajištěním péče o zvíře. Metodika tak označuje občanský zákoník, upravující problematiku dědictví, za zvláštní předpis ve vztahu k zákonu na ochranu zvířat proti týrání.

---

⁴ Dostupné na <http://www.oz.mze.cz>, (dne 1.11.2010).

V daném případě se domnívám, že jde o chybnou interpretaci předmětných ustanovení. Povinnost zakotvená v § 25 odst. 6 jednoznačně směřuje vůči zvířeti, které se v bytě či jiném prostoru nachází, bez ohledu na vlastnická práva k němu. Jeho účelem je usnadnit příslušným úřadům kroky potřebné k zajištění péče o zvíře, a to na náklady státu, která má právo na náhradu těchto nákladů od vlastníka zvířete.⁵ Z předmětného ustanovení nevyplývá, že by se stát mohl zříci povinnosti uhradit náklady poukazem na to, aby je příslušný úřad vymáhal od jiné osoby. O takové možnosti se ani zákon nezmiňuje, navíc se přičií smyslu předmětného ustanovení. Kromě toho je v předmětném metodickém pokynu překvapivě upřednostňována právní úprava občanského zákoníku coby úprava speciální vzhledem k zákonu na ochranu zvířat proti týrání, což nemá žádnou oporu v právní úpravě i teorii.

Pokud by zůstavitel zemřel a neměl zákonného ani závětního dědice, zvíře připadne státu jako odúmrtí a ten bude nést náklady na zajištění náhradní péče, dokud formálně zvíře nepřevezme a nezajistí péči o zvíře jinak. Pokud však dědic, resp. dědicové neodmítnou dědictví včetně zvířete, pak stát by měl uhradit příslušnému obecnímu úřadu náklady spojené se zajištěním náhradní péče po dobu, dokud dědicové zvíře nepřevezmou.

ad 2) Zvíře bylo zanecháno v bytě jeho chovatelem po té, co se odstěhoval.

Na tuto situaci lze pohlížet jako na opuštění zvířete ve smyslu ustanovení § 135 odst. 4. Občanský zákoník sice výslovně opuštění věci neupravuje, ale z toho, že pojednává o dalším osudu takových věcí, je zjevné, že s ním počítá. K věci opuštěným nabude obec vlastnictví derelikcí. Nebude-li však nepochybné, že jde o věc opuštěnou, bude nutno s ní nakládat jako s věcí ztracenou.⁶

Opuštění věci je právní úkon a proto nesmí odporovat zákonu, ani jej obcházet či být v rozporu s dobrými mravy.⁷ Opuštění zvířete zákon na ochranu zvířat proti týrání kvalifikuje v ustanovení § 4 odst. 1 písm.s) jako týrání zvířat, jež je zákonem zakázáno. Pokud je svým chovatelem zvíře ponecháno v bytě, je třeba rozlišovat dvě situace.

V první řadě se může jednat o situaci, kdy chovatel je znám. V tom případě lze proti němu zahájit řízení o uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt, jedná-li se o osobu právnickou

---

⁵ Obdobnou konstrukci povinnosti státu nahradit náklady na náhradu škody, jež vznikla osobě, která poskytla pomoc strážní přírody podle ustanovení § 81b odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v znění posledních změn.

⁶ Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 1. vydání. Praha, C.H.Beck, 2008, s. 707-711.

⁷ Tamtéž.

nebo fyzickou osobu podnikající. Kromě toho by bylo možno uložit zvláštní opatření podle § 28a a nařídit a zajistit umístění týraného zvířete do náhradní péče. V daném případě náklady spojené s umístěním týraného zvířete do náhradní péče a s následnou péčí o něj hradí osoba, jíž bylo zvíře odebráno. Pokud by se postupovalo dle § 28a, pak se dle mého názoru § 25 odst. 6 neuplatní a stát náhradu nákladů za umístění zvířete do náhradní péče poskytovat nemusí.

Jiná je však situace, kdy zvíře opustil jeho chovatel, který je osobou neznámou, a tudíž se nepodaří dohledat osobu odpovědnou za opuštění zvířete. V tom případě je třeba na zvíře pohlížet jako na věc opuštěnou, která ve smyslu výše uvedeného § 135 připadne obci. Z toho důvodu na věc lze logicky nahlížet tak, že stát nebude hradit náklady spojené s umístěním zvířete do náhradní péče a pak je zpětně uplatňovat na obci. Pokud by však nebylo zcela zřejmé, že je zvíře věcí opuštěnou, pak by se i v tomto případě mělo přednostně uplatnit ustanovení § 25 odst. 6 z toho důvodu, že v okamžiku zapečetění bytu obec není vlastníkem zvířete a stane se jím teprve po marném uplynutí 6 měsíční lhůty. Pokud by se vlastník během této doby o věc přihlásil, pak by stát měl uplatnit nárok na náhradu nákladů u vlastníka zvířete.

ad 3) Po převozu užívatelky bytu do nemocnice v něm byly zanechány kočky, které sice krmila, ale které byly toulavé či opuštěné (u toulavých nelze zjistit majitele - považuje se za věc ztracenou).

Tento případ je možno posuzovat obdobně jako předchozí situaci. Toulavé kočky jsou svou podstatou věcí ztracenou, jež připadne obci po uplynutí 6 měsíční lhůty, nepřihlásí-li se o ně vlastník.⁸ Aplikace ustanovení § 25 odst. 6 není ani v tomto případě vyloučena, nicméně z praktického hlediska lze připustit, že náklady na umístění takto opuštěných či toulavých zvířat do náhradní péče bude hradit přímo obecní úřad.

Kromě výše uvedeného se v praxi vyskytly i případy, kdy došlo k zapečetění bytu v souvislosti se zatčením chovatele kočky. Ten teprve druhý den sdělil Policii ČR, že v jeho autě se nachází kočka. I v tomto případě MZE⁹ odmítlo vyplatit obci náhrady spojené s umístěním kočky do náhradní péče, a to z důvodu, že "v popisovaném případě nedošlo k zajištění náhradní péče v souvislosti se zapečetěním bytu nebo jiného prostoru, neboť k tomu v popisovaném případě nedošlo.... Jestliže osoba, která uzavření prostoru provádí, nezjistí přítomnost zvířete a prostor uzavře, i když je zvíře přítomno, je nutno situaci řešit podle § 28a zákona. Nelze dodatečně aplikovat postup podle § 25 odst. 6 zákona."

---

⁸ Prchalová, J.: Právní ochrana zvířat, Linde Praha, 2009, s. 83-88.

⁹ Ministerstvo zemědělství, odbor živočišných komodit: Sdělení k žádosti o úhradu účelně vynaložených nákladů spojených se zajištěním péče o zvíře čj. 30578/2010-17210, nepublikováno.

Domnívám se, že v daném případě je interpretace obou uvedených ustanovení chybná. Kočka, která byla ponechána chovatelem v autě, nebyla nikým týrána - k jejímu strádání by mohlo dojít teprve v důsledku nesplnění povinnosti zakotvené v § 25 odst. 6, přičemž nesplnění této povinnosti úřední osobou nelze považovat za týrání zvířete, i když formální znaky týrání zvířete by mohly být naplněny. V daném případě však nelze najít subjekt, který by byl odpovědný za spáchání přestupku týrání zvířete. Úřední osoba, provádějící zapečetění bytu, nemá zákonem stanoveny žádné sankce za porušení své povinnosti. Rovněž tak chovatel kočky se nemohl dopustit přestupku týrání zvířete, když byl zbaven osobní svobody. Opětovné otevření prostoru za účelem dodatečného splnění výše uvedené povinnosti a opětovné uzavření prostoru nelze považovat za situaci odlišnou od zapečetění bytu, a proto není důvod k tomu, aby nebyl aplikován § 25 odst. 6. Povinnost adresáta povinnosti (úřední osoby) ujistit se, že v prostoru se nenachází zvíře, nelze vykládat tak, že by při nesplnění této povinnosti nebylo možno ji vykonat znovu a řádně i po uzavření prostoru. Opačné tvrzení nemá oporu v zákoně a přičí se smyslu ustanovení § 25 odst. 6.

II.

Dalším problematickým místem při aplikaci předmětného ustanovení může být i otázka výkladu "účelně vynaložených nákladů", otázka rozsahu a obsahu nezbytné dokumentace každého případu zapečetění bytu či jiného prostoru, v němž se nachází zvíře, která musí být vždy ke každé žádosti připojena. To jsou úskalí, se kterými se obvykle obecní úřady potýkají a na základě kterých jejich žádostem nemusí být vyhověno.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k předmětnému zákonu¹⁰, v praxi docházelo k případům, že při zapečetění bytu nebo jiného prostoru např. při vzetí osob do vazby nebo při jejich převozu do nemocnice se v něm nacházelo zvíře, které jeho uzavřením trpělo. Nová úprava tento problém řeší s tím, že potřebnou péči o zvířata hradí stát. Vlastník zvířete je povinen nahradit státu náklady, které byly vynaloženy na úhradu nákladů na zajištění náhradní péče o zvíře. Pokud by tato povinnost vlastníka nebyla stanovena, mohlo by docházet ke zneužívání navrhované právní úpravy. Vlastníci zvířete by neměli snahu kontaktovat své příbuzné a známé, jako tomu bylo dosud, neboť by pro ně bylo výhodnější ponechat péči o zvíře na obecním úřadu.

Obecním úřadům se zákonem uloženou povinnost daří plnit tím, že v nezbytných případech zajišťují náhradní péči zpravidla prostřednictvím obecních útulků pro opuštěná zvířata. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo zemědělství v důsledku nesprávné interpretace předmětných ustanovení odmítá v mnohých případech obecním úřadům poskytnout náhradu nákladů spojených se zajištěním náhradní

---

¹⁰ Dostupné na <http://www.psp.cz> (2.11.2012)

péče, dochází k tomu, že útulky ji financují z vlastního rozpočtu, což je důsledek, jemuž zákonodárce právě ustanovením § 25 odst. 6 chtěl předejít.

ZÁVĚR

Ustanovení § 25 odst. 6 lze považovat za vhodné a potřebné ustanovení, reagující na specifické případy, kdy vlastník či chovatel zvířete sám není schopen se o zvíře postarat. Pro vlastníka zvířete je bezpochyby výhodnější zajistit si péči o něj prostřednictvím jím zvolené osoby z okruhu svých známých a příbuzných. Ne vždy se to však podaří, a proto nastupuje režim ustanovení § 25 odst. 6, jehož cílem je co nejvíce usnadnit zabezpečení zvířete v nouzi a motivovat příslušné obecní úřady k řádnému plnění povinností. V praxi se však ukazuje, že neochota k náhradě účelně vynaložených nákladů ze strany státu vede k přenosu finanční zátěže s tím spojené na obecní úřady.

Základní problém lze spatřovat v tom, že v konečném důsledku má vlastník povinnost uhradit náklady na zajištění náhradní péče, aniž by mu byla dána možnost se zvířete zříci, resp. jej formálně opustit, pokud nemá prostředky na to, aby si mohl dovolit uhradit pobyt v útulku. Navíc ani není možné, aby osoba, která má zajišťovat náhradní péči, takové zvíře předala jiné osobě, jako tomu je u opuštěných či toulavých zvířat. Pokud by někdo projevil zájem o adopci zvířete v náhradní péči, mohl by sice o něj pečovat, ale nemohl by jej získat do svého vlastnictví, což značně zužuje okruh případných zájemců. V důsledku toho náklady na zajištění péče o zvíře při dlouhodobé nepřítomnosti majitele narůstají do značně vysokých částek. S tím pak souvisí i možná neochota vlastníka zvířete poskytnout státu náhradu nákladů na zajištění péče o zvíře. Občanskoprávní cesta za účelem získání náhrady nákladů na náhradní péči je značně zdoluhavá, složitá a neefektivní a z toho pramení i přístup Ministerstva zemědělství k vyplácení předmětných náhrad příslušným obecním úřadům.

V některých případech komunikace s vlastníkem zvířete možná není, ale v každém případě by obecní úřad měl uvědomit co nejdříve vlastníka o způsobu zajištění náhradní péče o zvíře, o přibližné výši nákladů na ni a napomáhat mu při hledání vlastního způsobu zajištění péče o zvíře. Občanům v krizových životních situacích by měla být poskytnuta pomoc při hledání osob vhodných k adopci a dána možnost, aby zvíře takové osobě darovali, popřípadě aby zvířata neschopná adopce mohla být co nejrychleji utracena.

Případným legislativním řešením by bylo umožnit, aby v daných případech (vzetí do vazby, převoz do nemocnice) vlastníci zvířat měli možnost je opustit, resp. vzdát se svého vlastnického práva k nim. Tím by se na ně mohl vztáhnout režim věcí opuštěných ve smyslu občanského zákoníku, jejich vlastníkem by se stala jako u jiných legálně opuštěných věcí obec a provozovatelé útulků by je alespoň mohli po uplynutí karanténní lhůty nabízet k okamžité adopci. Vlastníci zvířat se by tak zbavili povinnosti hradit státu náklady na

zajištění potřebné péče a stát nutnosti se domáhat náhrady účelně vynaložených nákladů na ni. V tomto případě však je otázkou, zda by přenesení povinnosti na obec pro ni nepředstavovalo příliš vysokou zátěž.

Další obtíže v aplikaci předmětného ustanovení pramení i z absence prováděcích ustanovení. Zákon nestanoví například:

- časové omezení náhradní péče ani maximální výši nákladů na zajištění náhradní péče,
- lhůtu, do kdy musí vlastník náklady nahradit,
- sankce či jiný postup pro případ, že osoba, provádějící zapečetění bytu, svou povinnost nesplní nebo ji neprovede řádným způsobem a zvíře v bytě přehlédne aj.

Zákonodárce ani prováděcí předpis nspecifikoval, co jsou to účelně vynaložené náklady, nicméně výklad tohoto neurčitého pojmu je dostatečným způsobem poskytnut v Metodice MZe, stejně jako jsou v ní řešeny další otázky související s aplikací ustanovení § 25 odst. zákona na ochranu zvířat proti týrání. Kromě toho MZe připravuje návrh novely předmětného zákona, jež by měla reagovat i na dané ustanovení jeho podrobnějším rozvedením.¹¹ Návrh změny zákona nebyl zatím předložen Parlamentu.

I přes stávající obtíže v aplikaci lze však ustanovení § 25 odst. 6 hodnotit jednoznačně kladně a doufat, že Ministerstvo zemědělství přehodnotí svůj přístup k vyřizování žádostí tak, aby cíl tohoto ustanovení byl naplněn..

Literature:

- http://eagri.cz/public/web/file/55202/Met_uzavrena_zv.pdf
(2.11.2011)
- http://eagri.cz/public/web/file/55202/Met_uzavrena_zv.pdf
(2.11.2011)
- Metodika postupu při úhradě nákladů ze dne 13.5.2010, dostupné na <http://eagri.cz/public/eagri/ochrana-zvirat/obce-nahrady-vyhlaskey-za-uzavrena-zvirata/nahrady-za-uzavrena-zvirata.html>
(4.5.2011)
- http://eagri.cz/public/web/file/55202/Met_uzavrena_zv.pdf
(2.11.2011)
- Metodika postupu při úhradě nákladů ze dne 13.5.2010, dostupné na <http://eagri.cz/public/eagri/ochrana-zvirat/obce-nahrady-vyhlaskey-za-uzavrena-zvirata/nahrady-za-uzavrena-zvirata.html>
(4.5.2011)

---

¹¹ Viz <http://eklep.vlada.cz/eklep/page.jsf>.

- Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 1. vydání. Praha, C.H.Beck, 2008, s. 707-711
- <http://eklep.vlada.cz/eklep/page.jsf>
- Prchalová, J.: Právní ochrana zvířat, Linde Praha, 2009, s. 83-88
- Ministerstvo zemědělství, odbor živočišných komodit: Sdělení k žádosti o úhradu účelně vynaložených nákladů spojených se zajištěním péče o zvíře čj. 30578/2010-17210, nepublikováno

Contact – email

Ilona.Jancarova@law.muni.cz